



ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie V./2017
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 274/2016
populárny názov	Prípustnosť mimoriadneho dovolania
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 13 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Požiadavka presadenia vecnej správnosti a spravodlivosti meritórneho právoplatného rozhodnutia prostredníctvom mimoriadneho dovolania podľa názoru ústavného súdu nie je legitímna v prípade, ak generálny prokurátor napriek záveru o rešpektovaní všetkých relevantných procesných pravidiel všeobecným súdom konajúcim o veci samej presadzuje využitím predmetného mimoriadneho opravného prostriedku výlučne svoj odlišný právny názor na hmotnoprávne posúdenie právoplatne ukončenej kauzy.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 30. mája 2011 v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) uložil žalovanému (Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky; pozn.) zaplatiť žalobcovi (sťažovateľovi; pozn.) z titulu nemajetkovej ujmy sumu 50 000 €, ako aj úhradu trov konania v sume 6 397,81 €. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na odvolanie oboch účastníkov konania Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 12. júna 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a dovolanie proti rozsudku okresného súdu nepripustil. Najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 50 000 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Nosnou sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa bolo tvrdenie, že najvyšší súd

	<p>pochybil, keď napadnutým uznesením mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyhovel a rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podľa názoru ústavného súdu ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. len vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (najmä podaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov; pozn.) alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, prípadne boli tu objektívne prekážky, ktoré jej znemožnili ich využitie. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania.</p> <p>Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu, a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti.</p> <p>Aj z početnej judikatúry ESLP možno vyvodit' kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktoré je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu alebo exces nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu res iudicata, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznené zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a závažného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahla znovuo tvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takéto mimoriadny opravný prostriedok by de facto mal charakter odvolania. Zrušené môže byť iba na účely nápravy fundamentálnych chýb.</p> <p>Pokiaľ zákonodarca odvádza prípustnosť mimoriadneho dovolania z porušenia zákona s odkazom na ustanovenie § 243f OSP, kde bližšie konkretizuje možné dôvody, medzi ktoré zaradil aj nesprávne právne posúdenie veci, tak potom v prípade podania mimoriadneho dovolania práve z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je potrebné pod porušením zákona rozumieť porušenie procesného práva – zákona, ktoré v konečnom dôsledku znamená zároveň aj nesprávne právne posúdenie (či už hmotnoprávneho alebo prípadne procesného charakteru).</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že ustanovenie § 243e OSP je potrebné vykladať reštriktívne a pod porušením zákona v prípade dôvodu vyjadreného v § 243f ods. 1 písm. c) OSP (nesprávne právne posúdenie) je potrebné predovšetkým rozumieť závažné porušenie zákona procesného charakteru, pretože v opačnom prípade by nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania, a to požiadavka ochrany práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Požiadavka presadenia vecnej správnosti a spravodlivosti meritórneho právoplatného rozhodnutia prostredníctvom mimoriadneho dovolania podľa názoru ústavného súdu nie je legitímna v prípade, ak generálny prokurátor napriek záveru o rešpektovaní všetkých relevantných procesných pravidiel všeobecným súdom konajúcim o veci samej presadzuje využitím predmetného mimoriadneho opravného prostriedku výlučne svoj odlišný právny názor na hmotnoprávne posúdenie právoplatne ukončenej kauzy. Totiž aj v prípade, ak by právny názor generálneho prokurátora rešpektoval kritérium vecnej správnosti pri rozhodovaní v merite veci, „porušenie“ zákona pričítateľné všeobecnému súdu by nemalo charakter narušenia princípov spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku by neznamenalo odoprenie práva na súdnu ochranu v duchu čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože absentuje podstatné (závažné) porušenie práv účastníkov konania, ktorých ťažisko je v čl. 46 až čl. 50 ústavy.</p>

	<p>Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd pri prerokovaní podaného mimoriadneho dovolania pochybil, keď nedostatočne skúmal, či zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie boli splnené. V posudzovanej veci absentovali akékoľvek mimoriadne okolnosti, závažné porušenie procesných pravidiel alebo závažný excés, ktorými by generálny prokurátor odôvodnil použitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Najvyšší súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia nepreskúmateľným spôsobom konštatoval, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie bez podnetu v zmysle ustanovenia § 243e ods. 4 OSP v spojení s § 35 ods. 2 písm. l) OSP a že podľa jeho názoru bol porušený zákon, pričom sa vôbec nezaoberal otázkou, či boli zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie splnené. Z tohto uhla pohľadu je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne.</p> <p>V nadväznosti na ostatnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa jeho tvrdení ohľadom porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy v dôsledku absencie podnetu účastníka občianskeho súdneho konania na podanie mimoriadneho dovolania ústavný súd dodáva, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie výslovne s poukazom na ustanovenie § 243e ods. 4 OSP v spojení s ustanovením § 35 ods. 2 písm. l) OSP, t. j. v prípade, keď mu zákonodarca toto oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania i bez podnetu účastníkov konania výslovne priznal. Tvrdenie sťažovateľa, že generálna prokuratúra ako účastník konania zmieneným postupom generálneho prokurátora mala neobmedzenú možnosť podať mimoriadne dovolanie oproti sťažovateľovi, podľa názoru ústavného súdu neobstoí, keďže generálny prokurátor nebol účastníkom sťažovateľom iniciovaného súdneho konania o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a v danom občianskoprávnom spore vystupovala v postavení žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej konala generálna prokuratúra, a to v dôsledku právnej úpravy, ktorá vychádza zo zodpovednosti štátu, a nie konkrétneho štátneho orgánu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci. S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu nevyhovel.</p> <p>V kontexte sťažovateľom namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ tak v sťažnosti, ako ani v ďalších podaniach adresovaných ústavnému súdu po podaní sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne argumenty, na základe ktorých by bolo možné dospieť k názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do uvedených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto ani tejto časti sťažnosti nevyhovel.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2015 porušené boli.</u> <u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. februára 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: PLz. ÚS 3/2015, III. ÚS 331/2006 ESLP: Ryabikh proti Rusku, COMPCAR, s. r. o., proti Slovenskej republike, DRAFT - OVA a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, spol. s r. o., proti Slovenskej republike
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	generálny prokurátor náhrada škody (ujma)-nemajetková ujma opravný prostriedok-mimoriadny mimoriadne dovolanie konanie-sporové

spisová značka	I. ÚS 379/2016
populárny názov	Mimoriadne dovolanie
sudca spravodajca	Milan Lalič

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	29.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3
analytická právna veta	<p>Ak najvyšší súd identifikoval názorový exces v rozhodovacej línii súdov nižšieho stupňa, resp. zjavný právny omyl pri výklade príslušnej právnej normy a skutkových okolností veci, bol tak povinný reagovať na argumentačnú strohosť a jednostrannosť pri výklade príslušných právnych predpisov v nadväznosti na obsah spisov a predovšetkým na paušálny uhol pohľadu súdov nižšieho stupňa, ktoré rezignovali na dôslednejšiu, predovšetkým právnu analýzu skutkových okolností predmetnej veci. To, že sa tak stalo až v konaní o mimoriadnom dovolaní, bolo determinované neprípustnosťou dovolania v predmetnej veci zo strany žalobcu, ktorý dôvod vyplývajúci z § 241 ods. 2 písm. c) OSP nemohol uplatniť v procesne neprípustnom dovolaní vychádzajúc z § 237 a § 238 OSP, ako aj skutočnosťou využitia tohto opravného prostriedku generálnym prokurátorom.</p> <p>Podľa správneho názoru dovolacieho súdu je v záujme spravodlivého rozhodovania uplatňovanie všeobecného princípu, že extenzívnym prístupom nemožno spochybniť či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy. V sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, je požiadavka preukazovať existenciu právnych úkonov (rozhodnutí) nepatričná, lebo aj tu v pochybnostiach platí zásada prezumpcie ich správnosti.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sa Slovenská republika v zastúpení Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik (ďalej len „žalobca“), domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaných na liste vlastníctva č. 231 a č. 232 v katastrálnom území Varadka. V konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 6 C 176/2009 vystupovali aj ďalší účastníci, a to okrem sťažovateľa aj I. H., I. F. a G. B (ďalej aj „žalovaní“). Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 176/2009-403 z 9. novembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 19 Co 43/2012 z 30. apríla 2013 rozhodol tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.</p> <p>Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal na základe podnetu žalobcu na najvyššom súde mimoriadne dovolanie, ktorý svojim uznesením sp. zn. 4 M Cdo 12/2014 z 29. septembra 2015 zrušil rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozhodnutie okresného súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ v sťažnosti nastoluje zásadnú požiadavku rešpektovania a dodržiavania princípu právnej istoty nastolenej právoplatnými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu v konfrontácii s právnym názorom najvyššieho súdu ako nielen iným právnym názorom vysloveným v jeho právoplatne skončenej právnej veci, ale zároveň aj názorom, ktorý poprel už spomenutý princíp právnej istoty nastolený rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, a to ešte navyše za Občianskym súdnym poriadkom danej výlučnej aktívnej legitimácie len generálneho prokurátora k iniciovaniu príslušného konania (rozumej mimoriadneho dovolania, pozn.). Najvyšší súd sa tak musel pri kasácii rozhodnutí nižších súdov vysporiadať s konfliktom dvoch práv (právnych princípov), a to práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy, ktorú v danom prípade predstavoval inštitút mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ako aj napr. nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR z 23. augusta 1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa a vládne nariadenie č. 8/1928 Sb. a práva na právnu istotu založenú síce nesprávnym, ale predsa len právoplatným súdnym rozhodnutím. Z pohľadu ústavného súdu bolo potrebné identifikovať predovšetkým to, či sa najvyššiemu súdu presadzujúcemu iný právny názor v predmetnej veci podarilo v konfrontácii s judikatúrou EŠLP a ústavou zabezpečiť a doceliť „súzvuk“ spomenutých ústavných práv.</p>

Dôsledkom kasácie je na jednej strane zrušenie už raz právoplatného rozhodnutia, teda odstránenie vytvoreného stavu právnej istoty, avšak bez toho, aby bol súčasne (bezprostredne) nahradený stavom novej právnej istoty v podobe nového (konečného a právoplatného) súdneho rozhodnutia. Zabezpečiť efektívny vplyv kasačného rozhodnutia na ďalšie konanie je možné predovšetkým záväznosťou vyslovených právnych názorov v kasačnom rozhodnutí pre súdy nižšieho stupňa, ktoré majú o veci znova alebo ďalej konať, tak aby už nebol potrebný opätovný zásah vyššieho súdu napr. aj na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Vyváženie záujmu na správnosti súdnych rozhodnutí a na nastolení a zachovaní právnej istoty reprezentovanej ich právoplatnosťou je v zmysle právnych záverov ústavného súdu v prvom rade úlohou zákonodarcu (PL. ÚS 43/95, časť III.B), ktorého úlohou je tiež úprava procesných následkov vyhovenia mimoriadnemu opravnému prostriedku. Úlohou súdov, ktoré sú pri rozhodovaní v zmysle čl. 144 ods. 1 ústavy viazané zákonom, je pohybovať sa v tomto zákonomnom rámci. Požiadavky vyslovené v citovanej judikatúre ústavného súdu boli síce adresované v prvom rade zákonodarcovi, no podľa názoru ústavného súdu sú použiteľné a záväzné i pre všeobecný súd aplikujúci zákonné ustanovenia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Všeobecný súd je tak povinný vykladať ustanovenia týkajúce sa mimoriadnych opravných prostriedkov práve vo svetle toho, čo vyjadruje „mimoriadnosť“ opravných prostriedkov – rovnováha medzi právnou istotou nastolenou (napadnutým) právoplatným rozhodnutím na jednej strane a záujmom účastníkov a v neposlednom rade aj spoločnosti na správnosti súdnych rozhodnutí a na zabezpečení ústavných práv účastníkov v konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádza, na strane druhej.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, ako aj ďalších na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov ako napr. nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR z 23. augusta 1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, vládneho nariadenia č. 8/1928 Zb., ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, a jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu bol najvyšší súd povinný zasiahnuť do názorového excesu vysloveného súdmi nižšieho stupňa, ktoré sa arbitrárne zhostili skúmania podmienok konfiškácie predmetných nehnuteľností. Ak teda súdy nižšieho stupňa iba paušálne skonštatovali, že „... v konaní nebolo preukázané, že by konfiškačné rozhodnutie bolo doručené právnym predchodcom žalovaných niektorým z možných spôsobov...“, tak argumentačná línia najvyššieho súdu sa odvíjala vo viacerých rovinách. Jej zhrnutím je názor najvyššieho súdu, podľa ktorého „Niet dôvodu spochybňovať skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. bolo doručované dotknutým vlastníkom, keďže to vyplýva priamo z predmetného rozhodnutia, pretože podľa pokynu pod por. č. 14. bola daná dispozícia na doručovanie rozhodnutia vlastníkom konfiškovaného majetku. Zo skutočnosti, že spôsob, akým sa doručenie tohto rozhodnutia vykoná, nie je uvedený pri dispozícii na doručenie (ktorým zo spôsobov uvedených v ust. § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Zb.), nemožno vyvodit' vadnosť doručenia rozhodnutia, príp. jeho nedoručenie, pričom zo správneho predpisu ani nevyplývala pre konajúci správny orgán povinnosť vyznačovať spôsob, akým sa doručovanie vykonáva.“

Ústavný súd teda uzatvára, že závery, ku ktorým najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí dospel, nevzhladol ako svojvoľné, ale naopak, dôsledne podporené čitateľnými právnymi úvahami najvyššieho súdu spôsobilými ovplyvniť spravodlivosť výsledku veci, v dôsledku čoho ich teda nie je možné považovať za arbitrárne, ale za súladné aj s ústavou.

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:

Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

	<u>Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 12/2014 z 29. septembra 2015 porušené nebolo.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: PL. ÚS 43/95, PL. ÚS 38/99, PL. ÚS 57/99, PLz. ÚS 3/2015, III. ÚS 51/2016 ESEP: Sutyazhnik proti Rusku, Bulgakova proti Rusku, Ukraine-Tyumen proti Ukrajine
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rozhodnutie-odôvodnenie rozhodnutie-účinky mimoriadne dovolanie právna istota-ochrana nadobudnutých práv

spisová značka	I. ÚS 689/2016
populárny názov	Prípustnosť dovolania
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia zakladá nie len inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorou by bolo možné odôvodniť už prípustné dovolanie, ale môže založiť aj samotnú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, avšak iba vo výnimočných prípadoch majúcih až intenzitu neutržateľného „justičného omylu“.
skutkový stav a základné fakty	Žalobou podanou 22. marca 2013 Okresnému súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 142/2013 žalobkyňa domáhala proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplataenia sumy 22 500 € s prisl., a to z titulu vrátenia pôžičky, z dôvodu ktorej mala žalobkyňa uvedenú peňažnú sumu 21. septembra 2010 poukázať na bankový účet sťažovateľa. Okresný súd rozsudkom z 30. januára 2014 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a sťažovateľa zaviazal zaplatiť jej žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania, ako aj trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom z 1. októbra 2014 rozsudok okresného súdu v merite veci ako vecne správny potvrdil. Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením z 29. apríla 2016 ako neprípustné odmietol.
z odôvodnenia	Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa postupoval v súlade so zjednocovacím stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 a podľa ktorého nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia zakladá nie len inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou by bolo možné odôvodniť už prípustné dovolanie, ale môže založiť aj samotnú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, avšak iba vo výnimočných prípadoch. Najvyšší súd však takéto „výnimočné“ nedostatky dosahujúce až intenzitu neutržateľného „justičného omylu“ v odvodnení rozhodnutia krajského súdu nevzhliadol, a teda ani nemohol konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Z rozsudku okresného súdu z 30. januára 2014, ako aj z potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu z 1. októbra 2014 je zrejmé, že sťažovateľ bol zaviazaný vrátiť žalobkyňi sumu 22 500 € s úrokom z omeškania počnúc od 22. septembra 2011 do zaplataenia, ktorá bola žalobkyňou 21. septembra 2010 skutočne poukázaná bezhotovostným prevodom v prospech jeho bankového

	<p>účtu, pričom žalobkyňa v poznámke pri tomto bezhotovostnom prevode uviedla, že tak urobila z titulu „pôžičky“. Inými slovami, sťažovateľ bol zaviazaný vrátiť žalobkyni to, čo skutočne od nej fakticky dostal, čo sťažovateľ napokon ani nepoprel, a pokiaľ ide o sťažovateľom spochybnený právny dôvod poukázania mu tejto finančnej čiastky, o ktorom napokon vedel z poznámky uvedenej žalobkyňou pri bezhotovostnom prevode, a to že táto finančná čiastka mu bola poukázaná z titulu „pôžičky“ (zmluva o pôžičke nemusí mať obligatórne písomnú formu, pozn.), tak aj napriek tomu, že o žiadnej pôžičke nemal mať údajne vedomosť, si túto finančnú čiastku nedobromyseľne ponechal, t. j. nevrátil ju žalobkyni a ani nezisťoval, komu ďalšiemu ako prípadnému dlžníkovi zo zmluvy o pôžičke by mal túto finančnú čiastku postúpiť. Uvedené zistenia sa javia ako postačujúce na odôvodnenie záverov vo veci konajúcich súdov a nepredstavujú extrémny prípad vybočenia z medzí na vec aplikovaných zákonných ustanovení, a teda takéto zdôvodnenie, tak ako to konštatoval aj najvyšší súd, nepredstavovalo výnimočný prípad majúci až intenzitu „justičného omylu“, ktorý by zakladal kompetenciu najvyššieho súdu ingerovať do dovolaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu prostredníctvom pripustenia dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, tak ako sa toho domáhal sťažovateľ.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2016 porušené neboli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dokazovanie-dôkazné bremeno dovolanie-prípustnosť dokazovanie-hodnotenie dôkazov zmluva-zmluva o pôžičke

spisová značka	I. ÚS 698/2016
populárny názov	Vyškrtnutie zo zoznamu členov poľovnej stráže
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Oznámenie okresného úradu podľa § 28 ods. 8 zákona o poľovníctve o vyškrtnutí zo zoznamu členov poľovnej stráže podľa § 28 ods. 6 písm. i) zákona o poľovníctve je individuálny správny akt s konštitutívnymi účinkami, ktorým má autoritatívny vzťah k osobe, ktorej sa vyčiarknutie týka. Pri vydávaní takéhoto individuálneho správneho aktu bol preto okresný úrad povinný ako správny orgán postupovať v súlade so základnými zásadami správneho konania, medzi ktoré patrí zásada súčasnosti (v nej obsiahnuté právo účastníka konania vyjadriť sa k veci pred rozhodnutím správneho orgánu) a tiež aj zásada materiálnej pravdy (v nej obsiahnutá povinnosť správneho orgánu zistiť skutkový stav veci).
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa žalobou doručenu krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti oznámenia Okresného úradu Svidník, pozemkový a lesný odbor (ďalej len „okresný úrad“), z 23. decembra 2013 o tom, že bol vyškrtnutý zo zoznamu členov poľovnej stráže. Krajský súd žalobu rozsudkom z 5. júna 2015 zamietol. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol

<p>z odôvodnenia</p>	<p>najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu.</p> <p>Podstatnou pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti je otázka, či bol okresný úrad povinný pri rozhodovaní o žiadosti Poľovníckeho združenia Jasenov (ďalej len „poľovnícke združenie“) o vyškrtnutí sťažovateľa zo zoznamu členov poľovníckej stráže dodržať základné zásady správneho konania.</p> <p>Pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odkázal na ustanovenie § 79 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. d) zákona o poľovníctve, podľa ktorých sa na vymenovanie a odvolanie členov poľovnej stráže Správny poriadok nevzťahuje, a z toho vyvodil, že sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nedôvodne namietal porušenie zásad správneho konania, s týmto názorom sa nemožno stotožniť.</p> <p>Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že v zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach, „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“.</p> <p>Taktiež v náleze sp. zn. PL. ÚS 21/08 ústavný súd zdôraznil, že nie je podstatné to, ako je príslušný (individuálny) právny akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva, a zakladá im priamo alebo aj sprostredkované práva alebo povinnosti.</p> <p>Ústavný súd poukazuje tiež na to, že v zmysle už ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu (napr. nález ústavného súdu vo veci I. ÚS 354/08, uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Sžp 5/2011, sp. zn. 10 Sža 20/2014 za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj povolenia alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku. Aj keď sa na proces vydávania týchto aktov výslovne nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, v zmysle § 3 ods. 7 Správneho poriadku, ktorý spadá do časti upravujúcej základné pravidlá (obsahujúce všeobecné právne princípy správneho konania bez ohľadu na limitujúce zákonné ustanovenia v zmysle mnohých odporúčaní prijatých Výborom ministrov na pôde Rady Európy), platí, že ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení odporúčaní a iných podobných opatrení.</p> <p>Pokiaľ je teda oznámenie o vyškrtnutí sťažovateľa zo zoznamu členov poľovnej stráže individuálnym správnym aktom, pri jeho vydávaní bol povinný okresný úrad ako správny orgán postupovať v súlade so základnými zásadami správneho konania, medzi ktoré patrí zásada súčinnosti (v nej obsiahnuté právo účastníka konania vyjadriť sa k veci pred rozhodnutím správneho orgánu) a tiež aj zásada materiálnej pravdy (v nej obsiahnutá povinnosť správneho orgánu zistiť skutkový stav veci).</p> <p>Vzhľadom na uvedené nie je možné stotožniť sa s názorom najvyššieho súdu, že povinnosťou okresného úradu bolo bez ďalšieho vyškrtnúť sťažovateľa zo zoznamu členov poľovnej stráže iba na základe doručenej žiadosti poľovníckeho združenia.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu z 21. júla 2016 a jemu predchádzajúcim postupom porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhoveli.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESJP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: PL. ÚS 21/08, I. ÚS 354/08 NS SR: 5 Sžp 5/2011, 10 Sža 20/2014</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve</p>

klúčové slová	správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov
----------------------	--

spisová značka	I. ÚS 755/2016
populárny názov	Námietky proti rozvrhu výťažku
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	29.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 5
analytická právna veta	Ak exekučný súd vyhovie námietkam proti rozvrhu výťažku, týkajúcim sa konkrétnej pohľadávky, nemôže neskôr v exekučnom konaní zahrnúť túto pohľadávku do rozvrhu výťažku bez toho, aby znova rozhodol o predmetných námietkach iným výrokom.
skutkový stav a základné fakty	V exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 49 Er 1241/05 proti z exekúcie povinnému sťažovateľovi sa 28. augusta 2012 uskutočnilo rozvrhové pojednávanie, na ktorom právna zástupkyňa povinného sťažovateľa vznesla námietku, ktorou v celom rozsahu poprela právny titul vzniku aj výšku pohľadávky uplatnenej obchodnou spoločnosťou B. s. r. o. (ďalej aj „obchodná spoločnosť“) v sume 11 714,41 €, ktorú do rozvrhu prihlásil ešte právny predchodca tejto obchodnej spoločnosti. O právnu zástupkyňou sťažovateľa vznesených námietkach rozhodol okresný súd uznesením z 20. decembra 2012, a to tak, že im vyhovel a súčasne rozhodol o neschválení súdnym exekútorom predloženého rozvrhu výťažku z predaja sťažovateľovej nehnuteľnosti, pričom z dôvodu odvolania podaného súdnym exekútorom a vydražiteľom krajský súd uznesením z 26. februára 2014 toto uznesenie okresného súdu zrušil v časti neschválenia rozvrhu výťažku a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci okresný súd opätovne rozhodol uznesením z 29. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením z 10. októbra 2014, ktorým schválil rozvrh výťažku, do ktorého zahrnul aj spornú pohľadávku obchodnej spoločnosti aj napriek tomu, že pri podaní námietky voči nej bol sťažovateľ úspešný, pričom s touto otázkou sa okresný súd nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, na základe čoho bolo toto potvrdené aj napádaným uznesením krajského súdu z 31. marca 2016.
z odôvodnenia	Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že základnou východiskovou premisou pri jeho rozhodnutí o schválení súdnym exekútorom predloženého rozvrhu výťažku z dražobného predaja nehnuteľnosti sťažovateľa bolo, že dôvodom na jeho neschválenie by bolo iba to, ak by pri rozvrhovom pojednávaní došlo k takej procesnej chybe, resp. vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozvrhu výťažku, pričom krajský súd ako príklad uviedol, že za takúto skutočnosť by bolo potrebné považovať prípad, keď by „... súd vyhovel námietkam v zmysle § 161 a § 162 Exekučného poriadku...“, t. j. ak by súd vyhovel námietkam proti rozvrhu výťažku (k čomu došlo aj v prípade sťažovateľa). Z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu, keď už raz bol sťažovateľ právoplatne úspešný pri uplatnení námietky voči návrhu rozvrhu výťažku pri pohľadávke obchodnej spoločnosti B. s. r. o., bola táto pohľadávka napokon aj tak zahrnutá do rozvrhu tohto výťažku bez toho, aby o tejto jeho námietke bolo opätovne rozhodnuté iným výrokom. Tak okresný súd, ako ani krajský súd tieto skutočnosti náležite neodôvodnili, tobôž ak sťažovateľ potom, ako už bol v právnej istote, pretože bolo jeho námietke proti spornej pohľadávke právoplatne vyhovené, bolo toto právoplatne rozhodnutie „ignorované“, pretože táto otázka, resp. toto rozhodnutie o jeho námietke, proti ktorému odvolanie nebolo prípustné, bolo aj napriek tomu preskúmané skrze iné odvolanie, a to

	<p>proti výroku o neschválení návrhu rozvrhu výťazku.</p> <p>Vzhľadom na uvedené nedostatky odôvodnenia napádaného rozhodnutia krajského súdu je ústavný súd toho názoru, že krajský súd nerozhodol v danej veci tak, aby jeho rozhodnutie poskytovalo rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2016 porušené bolo.</u></p> <p><u>Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>dražba</p> <p>exekúcia-námietky</p> <p>rozhodnutie-odôvodnenie</p>

spisová značka	I. ÚS 58/2017
populárny názov	Urýchlené rozhodovanie o väzbe
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	29.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p>
analytická právna veta	<p>Postup okresného súdu, ktorému trvalo viac ako mesiac a pol predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti jeho uzneseniu o väzbe nespĺňa požiadavku neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v intenciách práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.</p> <p>Rýchlosť rozhodovania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nie je v priamej príčinnej súvislosti so zákonnosťou ďalšieho trvania jeho väzby.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 29. januára 2015 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V predložennom prípade potom okresný súd rozhodoval o ďalšom trvaní väzby na základe žiadosti sťažovateľa z 5. augusta 2016 a uznesením z 13. septembra 2016 žiadosť o jeho prepustenie z väzby zamietol. Následne krajský súd uznesením z 10. novembra 2016 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietol, pričom uznesenie krajského súdu malo byť sťažovateľovi doručené až 18. novembra 2016.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu</p> <p>Predmetom konania pred ústavným súdom v tejto časti bolo posúdiť ústavnosť sťažovateľom tvrdeného zásahu do obsahu základného práva na osobnú slobodu</p>

	<p>podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorá bola okresnému súdu doručená 12. augusta 2016.</p> <p>Z uvádzanej chronológie tohto konania vyplýva, že okresný súd o tejto žiadosti rozhodol 13. septembra 2016 a na konanie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu spis predložil až 4. novembra 2016. Okresný súd vo veci uvedenej žiadosti tak disponoval spisom 84 dní bez toho, aby rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa nadobudlo právoplatnosť. Z chronológie uvedeného konania je tiež zjavné, že okresný súd vydal uznesenie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby v dobe približne jedného mesiaca od doručenia žiadosti sťažovateľa, čo ústavný súd aj s prihliadnutím na vykonanie neúspešného pokusu o prerokovanie žiadosti na neverejnom zasadnutí konanom 26. augusta 2016 svojou intenzitou ešte nehodnotí ako ústavne neudržateľné. Avšak okresnému súdu trvalo viac ako mesiac a pol predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti jeho uzneseniu o väzbe, čo už neakceptovateľne zasiahlo do sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti trvania väzby zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tento následok porušenia označených práv už nemohol zvrátiť ani krajský súd svojím v zásade rýchlym postupom pri prerokovaní sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.</p> <p>K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu</p> <p>Sťažovateľ vo zvyšnej časti sťažnosti namieta arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola podľa § 79 ods. 3 a § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradená jeho väzba dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijatý písomný sľub, že povedie riadny život.</p> <p>Ústavný súd posudzujúc uvádzané právne závery krajského súdu dospel k záveru, že tieto závery nie sú rozporné ani svojvoľné a zodpovedajú ustálenej aplikácii použitých právnych predpisov. Možno tiež konštatovať, že tieto závery vyplývajú z podrobného preskúmania spisového materiálu existujúceho v čase rozhodovania krajského súdu v trestnej veci sťažovateľa zabezpečeného v rámci prípravného konania i následného konania pred okresným súdom, ktorého výsledky sú popísané v texte odôvodnenia uznesenia. Z obsahu uznesenia krajského súdu nadväzujúceho na uznesenie okresného súdu teda vyplýva, že konajúce súdy sa zaoberali všetkými skutočnosťami relevantnými pri rozhodovaní o väzbe, ako je existencia a dôvodnosť obvinenia proti sťažovateľovi, existencia dôvodov trvania preventívnej väzby a dôvodov vylučujúcich použitie inštitútov nahradzujúcich väzbu. Ústavný súd považuje uznesenie krajského súdu za odôvodnené ústavne konformným spôsobom.</p> <p>Možno tiež konštatovať, že krajský súd ústavne konformne (s poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu) odôvodnil aj svoj názor o tom, že rýchlosť rozhodovania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nie je v priamej príčinnej súvislosti so zákonnosťou ďalšieho trvania jeho väzby, čo výsledkom tohto konania potvrdzuje aj ústavný súd.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 39/2015 porušené boli.</u></p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhoveli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 44/07</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>rozhodnutie-odôvodnenie väzba-rýchlosť rozhodovania väzba-žiadosť o prepustenie väzba-preskúmavanie väzobných dôvodov</p>

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 158/2017
populárny názov	Prechod práv a povinností po zániku rozpočtovej organizácie
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1
analytická právna veta	Pri zrušení rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie rozdelením, zlúčením alebo splynutím všetky práva a záväzky zrušenej organizácie prechádzajú v uvedenom prípade na právneho nástupcu bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú uvedené v účtovnej evidencii a účtovnej závierke zrušenej organizácie. K prechodu práv a záväzkov na zriaďovateľa dochádza iba vtedy, ak sa organizácia zrušuje bez právneho nástupcu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka v právnom postavení oprávnenej bola v exekučnom konaní vedenom okresným súdom účastníčkou konania o vymoženie pohľadávky vo výške 33 868,15 € s príslušenstvom proti Mestskému kultúrnemu stredisku Krupina (ďalej len „povinný“). Uznesením Mestského zastupiteľstva mesta Krupina (ďalej len „zastupiteľstvo“) z 11. decembra 2013 došlo k zrušeniu povinného, pričom obsahom uznesenia bol aj prechod jeho práv a povinností, a to pohľadávok podľa účtovnej evidencie ku dňu zániku povinného, ako aj záväzkov vyplývajúcich z účtovnej závierky ku dňu zániku povinného s tým, že práva a záväzky prešli na Kultúrne centrum a múzeum Andreja Sládkoviča v Krupine (ďalej len „kultúrne centrum“). Napadnutým uznesením okresný súd prvým výrokom pripustil zmenu v osobe súdneho exekútora a druhým – ústavnou sťažnosťou napadnutým – výrokom okresný súd nepripustil zmenu účastníka na strane povinného, ako to navrhla samotná sťažovateľka (sťažovateľka navrhovala, aby na strane pôvodného povinného vstúpilo do konania mesto Krupina ako nový povinný). Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 17. apríla 2015.
z odôvodnenia	Jadrom sťažnosti je právny názor sťažovateľky, podľa ktorého treba ustanovenie § 21 ods. 13 zákona o rozpočtových pravidlách vykladať tak, že pri zrušení rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie rozdelením, zlúčením alebo splynutím je v právomoci zriaďovateľa rozhodnúť, ktoré práva a záväzky zrušenej organizácie prechádzajú na právneho nástupcu, pričom všetky ostatné práva a záväzky prechádzajú na zriaďovateľa. Naproti tomu okresný súd vykladá uvedené ustanovenie tak, že všetky práva a záväzky zrušenej organizácie prechádzajú v uvedenom prípade na právneho nástupcu bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú uvedené v účtovnej evidencii a účtovnej závierke zrušenej organizácie. K prechodu práv a záväzkov na zriaďovateľa dochádza totiž podľa názoru okresného súdu iba vtedy, ak sa organizácia zrušuje bez právneho nástupcu. Sťažovateľka označuje výklad citovaného ustanovenia zo strany okresného súdu za formalistický, avšak inak konkrétne nijako nevysvetľuje, prečo má byť zákonný text vykladaný tak, ako to tvrdí ona. Týmto výkladom dochádza podľa nej k absolútnemu popretiu zmyslu a účelu tohto ustanovenia. Podľa názoru ústavného súdu treba výklad ustanovenia § 21 ods. 13 zákona o rozpočtových pravidlách zastávaný okresným súdom považovať za presvedčivo zdôvodnený a ústavne konformný. Ide o doslovný výklad uvedeného ustanovenia. Výklad sťažovateľky, podľa ktorého zákonnú dispozíciu „zriaďovateľ určí v rozhodnutí termín, vecné a finančné vymedzenie majetku, vrátane súvisiacich práv a záväzkov, ktoré prechádzajú na právneho nástupcu, ktorý môže byť len rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia“,

	<p>treba chápať tak, že zriaďovateľ si môže vybrať, ktoré práva a záväzky určí v rozhodnutí za také, ktoré prechádzajú na právneho nástupcu, pričom ostatné práva a záväzky prejdú na zriaďovateľa, je nekonzistentný a nelogický, pretože záver o prechode ostatných práv a záväzkov na zriaďovateľa nemá oporu v zákone. Ako na to totiž správne poukazuje okresný súd, práva a záväzky prechádzajú na zriaďovateľa iba vtedy, ak organizácia zanikne bez právneho nástupcu. Výklad okresného súdu poskytuje podľa názoru ústavného súdu dostatočnú ochranu veriteľovi.</p> <p>Ústavný súd napokon poznamenáva, že v zmysle právneho názoru vysloveného okresným súdom sťažovateľke nič nebráni viesť exekúciu proti kultúrnemu centru.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06
súvisiace právne predpisy	zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok exekúcia-exekučné konanie návrh-zmena

spisová značka	I. ÚS 187/2017
populárny názov	Zmena procesného predpisu pri rozhodovaní o náhrade trov konania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.04.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Keďže okresný súd rozhodoval o trovách konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a krajský súd za účinnosti Civilného sporového poriadku, zmena právnej úpravy vylúčila možnosť aplikácie ustanovenia § 143 OSP krajským súdom v odvolacom konaní (v prípade zmeňujúceho výroku) a okresným súdom (v prípade zrušujúceho výroku a vrátenia veci okresnému súdu). Uvedené teda vylučuje aj možnosť aplikácie označeného ustanovenia v prípade zásahu ústavného súdu zrušením napadnutého rozsudku krajského súdu v časti výroku potvrdzujúceho rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania. Vo svetle týchto dôsledkov zmeny vzťahujúcej sa právnej úpravy v spojení s obsolentným charakterom ustanovenia § 143 OSP (dôkazom čoho je aj upustenie od obdobnej úpravy v novom procesnom predpise) a neprípustným stotožnením sťažovateľom označených skutkových dôvodov na aplikáciu § 143 OSP a § 150 ods. 1 OSP (podľa novej úpravy § 257 CSP) namietaná nesprávnosť záverov krajského súdu a strohosť odôvodnenia vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa rozhodovania okresného súdu o trovách konania nevykazujú znaky procesného excusu, ktorý by mohol zakladať zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného Okresným súdom Košice-okolie (ďalej aj len „okresný súd“) ako žalovaný, proti ktorému sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 19. júna 2015 tak, že žalobe vyhovel a určil vlastnícke právo žalobcu k nehnuteľnosti, a zároveň výrokom o trovách konania uložil sťažovateľovi ako žalovanému uhradiť žalobcovi trovy konania spolu v sume 1 089,66 € z titulu trov právneho zastúpenia. Krajský súd napadnutým rozsudkom na odvolanie sťažovateľa (ktoré smerovalo

	<p>proti výroku vo veci aj proti výroku o trovách konania rozsudku okresného súdu) potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie okresnému súdu aj krajskému súdu vytýkal nesprávne a neodôvodnené závery pri rozhodovaní o trovách konania, pričom vo svojej argumentácii závery súdov vo vzťahu k meritu veci nenamietal.</p> <p>Sťažovateľ zdôrazňoval, že svojím správaním nedal príčinu na podanie žaloby o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, keďže on v dobrej viere uzatvoril kúpnu zmluvu (predmetom ktorej bol predaj spornej nehnuteľnosť) so žalobcom v zastúpení jeho splnomocneným zástupcom a o platnosti splnomocnenia vzhľadom na jeho obsah a úradne overený podpis žalobcu nemal dôvod pochybovať. Preto podľa sťažovateľa ak okresný súd ustálil neplatnosť predmetného splnomocnenia pre nedostatok vôle zo strany žalobcu, a tým aj neplatnosť kúpnej zmluvy a určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, bolo za daných okolností namieste o trovách konania rozhodnúť podľa § 143 OSP (priznať náhradu trov neúspešnému sťažovateľovi) eventuálne podľa § 150 OSP (nepriznať náhradu trov žalobcovi), ako to navrhol na pojednávaní konanom 19. júna 2015, a to z dôvodu, že sťažovateľ svojím správaním nedal príčinu na podanie žaloby. Podľa sťažovateľa sa jeho návrhom okresný súd a ani krajský súd nezaoberal a napriek odvolacej námietke sťažovateľa tento nedostatok v rozsudku okresného súdu neodstránil.</p> <p>Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 143 OSP. Z uvedeného vyplýva, že CSP už nepozná možnosť priznania náhrady trov konania neúspešnému žalovanému, ak svojím správaním nedal príčinu na podanie žaloby. Podľa novej úpravy jediná možnosť prelomenia zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania je vyjadrená v § 257 CSP (v zásade obdobná úprava ako pôvodná úprava v § 150 ods. 1 OSP), pričom už vo formulácii predmetného ustanovenia je <i>expressis verbis</i> vyjadrená požiadavka výnimočnosti jeho aplikácie v nadväznosti na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Zároveň je podstatnou aj okolnosť, že úpravu predtým obsiahnutú v § 150 ods. 1 OSP a teraz v § 257 CSP nebolo a nie je možné zamieňať s prípadmi zamýšľanými v ustanovení § 143 OSP.</p> <p>Vzhľadom na to, že okresný súd rozhodoval o trovách konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a krajský súd za účinnosti Civilného sporového poriadku, nie je možné opomenúť, že už zhrnutá zmena právnej úpravy vylúčila možnosť aplikácie ustanovenia § 143 OSP krajským súdom v odvolacom konaní (v prípade zmeňujúceho výroku) a okresným súdom (v prípade zrušujúceho výroku a vrátenia veci okresnému súdu). Uvedené teda vylučuje aj možnosť aplikácie označeného ustanovenia v prípade zásahu ústavného súdu zrušením napadnutého rozsudku krajského súdu v časti výroku potvrdzujúceho rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania.</p> <p>Vo svetle uvedených dôsledkov zmeny vzťahujúcej sa právnej úpravy v spojení s obsolentným charakterom ustanovenia § 143 OSP (dôkazom čoho je aj upustenie od obdobnej úpravy v novom procesnom predpise) a nepripustným stotožnením sťažovateľom označených skutkových dôvodov na aplikáciu § 143 OSP a § 150 ods. 1 OSP (podľa novej úpravy § 257 CSP) namietaná nesprávnosť záverov krajského súdu a strohosť odôvodnenia vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa rozhodovania okresného súdu o trovách konania nevykazujú znaky procesného excesu, ktorý by mohol zakladať zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo</p>

	k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	plnomocenstvo, splnomocnenie-udelenie právny úkon-neplatnosť absolútna trovy konania vlastníctvo nehnutelnosť

Nález - priet'ahy:

spisová značka	I. ÚS 760/2016
populárny názov	Extrémne priet'ahy
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	22.03.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Štát je povinný usporiadať svoj justičný systém tak, aby súdy mohli každému zaručiť právo, aby o jeho záležitostiach týkajúcich sa práv a záväzkov bolo právoplatne rozhodnuté v primeranej lehote.
skutkový stav a základné fakty	Napadnuté konanie, predmetom ktorého je nárok na náhradu škody, začalo 13. júna 2000 doručením návrhu sťažovateľky Okresnému súdu Michalovce. Konanie dosiaľ nebolo skončené.
z odôvodnenia	Otázku primeranosti dĺžky konania je nutné posúdiť vždy v rámci konkrétnych okolností daného prípadu, pričom sa berú do úvahy hlavne počet stupňov súdnej sústavy, ktoré sa prípadom zaoberali, zložitosť veci, správanie sťažovateľa, postup štátnych orgánov a význam konania pre sťažovateľa. Iba priet'ahy pričítateľné štátu môžu viesť ku konštatovaniu prekročenia primeranej lehoty. Aj v právnom štáte, v ktorom platí dispozičná zásada pre postup účastníka konania, nezbavuje súd povinnosti zaistiť urýchlené prejednanie a najmä skončenie veci. Vzhľadom na extrémnu dĺžku náhradového konania – od 13. júna 2000 doteraz – ústavný súd nepovažoval vôbec za významné uvedené kritériá podrobne skúmať a zaoberať sa nimi, pretože ani právne či skutkovo náročnejší spor aj s nečinnými účastníkmi nesmie trvať takú dobu. Treba však konštatovať, že aj sťažovateľka, ktorá podávala neúplné či nepresné podania, spôsobila neprimeranú dĺžku konania. Avšak ani okresný súd neurobil všetko, čo bolo od neho možné podľa procesných predpisov rozumne očakávať, aby nadmernej dĺžke konania zabránil, aj keď si je ústavný súd vedomý chronického preťaženia (nielen) tohto súdu vo všeobecnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 116/2011 porušené boli.</u> <u>Okresnému súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 116/2011 prikázal konať bez zbytočných priet'ahov.</u> <u>Sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.</u>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	priet'ahy v konaní náhrada škody (ujma)

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.